

AZ EGYÜTTÉRZÉS RŐL

TAPASZTALAT ÉS GYŰJTEMÉNY

Avalókitésvara,
az együttérzés bodhiszattvája

Andrés Koryzma Z.
andreskoryzma@gmail.com

Centro de Estudios
Parques de Estudio y Reflexión – Punta de Vacas
2011. június 25.

A tanulmány tárgya

A tanulmány tárgya leírni és megérteni azokat az élő regisztereket, amiket az alatt a rövid idő alatt éltem át, amikor Silo Üzenetével akcióztunk az utcán, és mely tapasztalat összeköthető egyfajta belső elhelyezkedéssel. A tekintet, ahonnan vizsgálódunk, a tapasztalt regiszterek nézőpontja.

Szintézis

Az együttérzésről szóló tapasztalat egy tevékenység egy nem várt eredménye, ami Silo Üzenetéhez kapcsolódik. Ez a tevékenység több héten át az utcán történt, ahol egy egységes cselekedet lett végrehajtva, egy belső elhelyezkedéssel, az eredmények iránti közömbösséggel, és ami így valamilyen speciális mélységben fejeződött ki.

Habár ez a tevékenység maga egy hónapig tartott, maga a folyamat 7 hónapig nyúlt el 2010 végétől kezdve, magára a munkára vonatkozó tisztázó tapasztalatokkal együtt. Ezekből jelent meg az az érdeklődés, hogy megerősítsem ezeket a regisztereket, és másokat is közelebb bátorítsak ezen belső tapasztalatok megszerzésére. Mindazonáltal hónapok alatt nem sikerült meghatároznom, hogy „mit csináljak itt a világban”.

Megfigyeltem, hogy ellenállásom volt aktivitásokat végezni abból a hozzáállásból, hogy „többet ugyanabból”, később a saját mély tapasztalataim során megélt élő regiszterek egyesültek az ugyanezt kifejező külső tevékenységgel.

Megértettem, hogy egy jó belső elhelyezkedés szükséges ahhoz, hogy tápláljam a tevékenységet, és hogy ennek a tevékenységnek az egyre fejlődő gyakorlása olyan nem szokványos regisztereket hozzon létre, amik együttérzésként fordíthatóak le.

Keretek

A téma azzal a bizonyossággal indul, hogy a belső tapasztalat az, ami elvezet minket ahhoz, hogy kapcsolódjunk a legmélyebb vágyainkhoz, és a másokban végződő egységes cselekedet az, aminek van egy megerősítő és egységesítő hatása.

A különböző tevékenységek, csoportos és személyes munkák tették lehetővé ezt a belső tapasztalatot, és fokozatos elmélyülést hoztak magukkal. Ezek olyan munkák, amit mindenki szeretne, hogy minél többekhez eljusson. A téma, hogy mit tegyünk, hogy hogyan lehet közelebb hozni másokat, hogy saját belső tapasztalatokat szerezzenek, és felfedezzék Silo és az Üzenete által javasolt eszközöket.

A mélységben megjelennek azok az ismert regiszterek, melyeket áldásosnak tapasztalunk, mivel összekötnék minket az élet értelmével. A nagyobb mélységben kevésbé szokványos lefordítások törnek fel, melyek megérintenek és felkavarnak minket. Tovább haladva ott találjuk „a megfoghatatlant”, „a szentet”, az alapvető keresés motorját.

Ezekből a regiszterekből a világ felé haladni, ennek egy új értelme van, ami táplálja és megszilárdítja a tapasztalatokat.

Kuan Jin,
az együttérzés bodhiszattva istennője

1. Az együttérzésre vonatkozó tapasztalat

Bizonyos gyakorisággal meglátogatom a punta de vacasi parkot, ezt a hegyvidéki és inspiráló környezetet, és olyan személyes munkákat végzek, amik összekapcsolnak azzal a céllal, hogy egyre nagyobb mélységek felé haladjak. Olyan intenzív tapasztalat ez, ami a városba visszatérve pár napig kitart, később elhalványodik, ki-kihagy, majd eltűnik egészen, egy következő látogatásig.

Azon kezdtem el gondolkodni, hogy miért nem tudom fenntartani ezeket a regisztereket, ezt a fényes tekintetet, ezt a kapcsolatot azokkal a terekkel, amik új értelmet adnak, és megfigyeltem, hogy ezeknek a regisztereknek a fenntartása vagy elvesztése hozzá van kapcsolva a világban való tevékenységemhez. Ha nagyobb a bezártság, akkor gyorsabban eltűnnek a regiszterek, ha nagyobb a kapcsolat másokkal, akkor több ideig tartanak.

De nem elég egy fajta „jó bánásmód” másokkal, egy egyszerű kedves beszélgetés. A világban lévő szándékos cselekvés, mondhatni egy szerkezet, ami össze van kötve egy céllal, egy tevékenység, ami mások felé irányul, ami valamilyen „jellemzőkkel” bír, ami valami reflexióban jelenik meg, kétségkívül nem volt mobilizáló kép.

Mi tegyünk? A téma nem a tevékenység, hanem hogy „honnan csináljuk”, a belső elhelyezkedésünk, kapcsolódva a javasolt tevékenység képeihez.

Eltelt pár hónap, ami alatt a javasolt képek szemben álltak a „többet ugyanabból”-l, egészen addig, míg a hálával és a kéréssel kapcsolatos bizonyos tapasztalatok összhangba kerültek azzal a javaslattal, hogy kapcsolódjak jelentőséggel bíró terekhez. Ezekben a tapasztalatokban észrevettem, hogy van valami, ami táplálja a mélységet, ami növeli a „belül élés” regiszterét, és ami táplál bizonyos tevékenységeket és szellemi hozzáállásokat.

Tehát a világban végzett cselekedet jelentős változáson ment át, mivel már nem kompenzálásból jöttek a javaslatok, a „valamit csinálni kell” érzéséből, az eredménykényszerből, nem a mások elfogadásából vagy elutasításából, ami végül egy ürességhez vezet, hanem hogy vannak javaslatok, amelyek mélyebb vágyakhoz kapcsolódnak, olyan vágyakhoz, amelyek bizonyos módon születnek meg és, amelyeket, hogy ha a „világba viszünk”, akkor belső növekedést hoznak létre.

A téma a lefordítás volt azok számára, akik tisztában vannak a tapasztalat jelentőségével, és elvinni ezt másoknak, akik rendelkeznek egy inspirált elhelyezkedés regiszterével.

Nem volt könnyű begyakorolni egy újfajta tevékenységet, egy olyan cselekvést, aminek gravitációs központja saját mélységünkben van, figyelembe véve egyfajta cenzúra és öncenzúra jelenlétét. Eszembe jutott Silo egyik mondata: „meg kell kockáztatni az értelmezést”, az én esetemben megszabadulni attól a félelemtől, hogy tévedek, a tévedés félelme nélkül cselekedni. Azt javasolta, hogy valami újjal dolgozzak az utcán, olyan tapasztalattal próbáljak meg ösztönözni, ami érdekli az adott embert, hogy maguktól fedezzék fel Silo Üzenetét, és ne „erőszakoljam” rájuk azt.

Használva az „Adj értelmet az utazásodnak” című szórólapot, meghívtam az embereket, hogy használják ki a tömegközlekedésen töltött időt arra, hogy a hálával és a belső kéréssel dolgozzanak. Eközben megemlíteni Silót, a szövegeit és egy blogot (<http://lasexperienciasdecambio.blogspot.com>), ahol több információt szerezhetnek, de ahol nem kérnek semmit és nem hívnak meg sehova. Ez a blog a tapasztalatra helyezi a hangsúlyt, elősegíti, hogy létrejöjjön egy közösség ehhez a tapasztalathoz kapcsolódóan.

Közelebb visz egy minimális gyakorláshoz, egy tekintetváltáshoz annak, aki szeretne kapcsolódni a saját belső világához, ahol ahhoz, hogy valaki kérjen, hálásnak kell lennie... és azt javasolja, hogy használjuk ki az utazásra fordított időt, hogy gyakoroljuk ezt .

Az ötlet egyszerűen az, hogy legyél ott egy téren 1-2 órát egy nap, közel egy közlekedési eszköz végállomásához, és miközben átadod a szórólapot és a tapasztalattal kapcsolatos javaslatot, mutass meg egy nem ráerőszakolós, kötelező jellegű cselekvést. Néha „suttogva, kedvesen” beszéltek a másikkal... ezt így is lehet csinálni, próbáld meg, ez egy pozitív ajándék számodra... máskor pedig hallhatóan, de gyengéd, közvetlen és szeretetreméltó módon.

A történetekről és a beszélgetésekről sok érdekes anekdota van, de ami motivált arra, hogy megírjam ezt a szöveget, annak más kontextusa van. Visszatekintve, amit átadtam, az nem a szórólap volt, hanem egy tapasztalat, de nem arról a tapasztalatról van szó, ami le van írva a szórólapon, hanem amit sikerült átadnom abban a pár pillanatban vagy a hosszabb beszélgetés során. Valami működött, amit nem sikerült megértenem.

A napok múlásával egy változás történt azzal a gyakorlattal, hogy „önmagában való cél”, „eredménytől való félelem nélküli” belső valóság; megtörtént a tartalmak egy gyengéd eltűnése és egy belső elcsendesülés egy „passzív én” irányába.

Eltávolodtam a kialakulási tájra jellemző mechanizmustól, az aktivitás közben történt egy változás az elcsendesülés irányába, és bizonyos pillanatokban megváltozott az adott hely strukturálása, és az időbeliségben egy „lassított felvétel” hatás jelent meg. Belülről felmerült egy speciális regiszter, amit kezdetben nehéz volt meghatározni.

Azt találtam, hogy más munkákhoz hasonló pillanatok jöttek létre, olyan munkákhoz, amelyek a „szent” és egyfajta „belső motor” kereséséhez kapcsolódnak. Ezenkívül érdekes előadások és néhány jelentős beszélgetés történt. Nagyon élesen nem maradtak meg ezek a történések, mintha a „mély” lett volna jelen ezekben a tevékenységekben.

Miközben ez megnyilvánult, úgy tapasztaltam, mint olyan „valamit”, ami táplálja az életet és átalakít. Közelebb visz a jósághoz vagy a szeretethez anélkül, hogy az lenne, „magasabb” vagy „mélyebb” érzelmként jelenik meg a hétköznapi érzelmekhez viszonyítva, a közelben levőkben egyfajta rezonálást teremtve, és bizonyos esetekben átterjedve más élőlények felé... „minden élő irányába”.

Azokban a cselekedetekben aktív és növekszik elsősorban, amit más számára végzünk, amikor úgy adunk, hogy semmit nem várunk cserébe, ahol nincs függés az eredménytől, ami egy egységes cselekedet önmagában.

Elcsendesítve az „ént”, észrevétlenül megszületik egy regiszter, egy távoli belső pontból indulva, ami lassan kiterjed a mellkas mélységéből, amíg meg nem jelenik, mint egy „életet sugárzó érzés”. A stabilizálódása megindultságot és könnyedséget okoz, egy belső csendet, amelynek a fényessége egyre növekvő mértékben módosítja a „mások értem” tipikus kompenzáló jellegű strukturálását. Ez a módosulás egészen egy folyamatú struktúra változásig visz el, ami több, mint „a másik irányába”, inkább a „másik irányából”, egy a jelentős terek felé irányuló nyitási tevékenység.

Megnyilvánul a tisztelet a másik irányába, egy igazi egyenrangúság, egy „új értelem” működik, mintha a célszemély és én magam egy új dimenzióba kerülnénk. Elhelyeződünk egyfajta „rendelkezésre állás az adásra” helyzetben, mindenféle zavar és ráerőltetés nélkül, egy olyan érzéssel a másik irányába, amely a bátorítás szándékát hozza létre, ha ezzel ez így kifejezhető.

Ez nem egy olyan regiszter, amit létre lehet hozni, vagy birtokolni, sokkal inkább saját magától merül fel az egységes cselekedetben, abban, ami másokban ér véget. Így születik meg ez a fajta állapot, ami a mélyből jön, ami elcsendesíti a külső és belső világot, és azt eredményezi, hogy a másik ember, akire az egységes és egységesítő cselekedet irányul, aki „kívül” van, úgy érzékeljük, mintha „bent” lenne, mintha „ugyanaz” lenne, egyfajta emelkedett és „finom” érzékelésben, ami kisugárzik és kiterjed minden élőlényre.

Ez az a tapasztalat, ami táplálja és revitalizálja a leglényegibbet. Elérzékenyít, mivel a legszebb vágyakhoz kapcsolódik, felébreszt egy gravitációs központot, mely összeköti a cselekedetet a világban, kiterjeszti és elmélyíti a lét értelmét, és át tud alakulni egyfajta szükségé, hogy ezt megismételjük és megerősítsük.

A szó, ami leginkább közel áll ehhez a regiszterhez: az együttérzés.

Kétségtelenül az együttérzés szónak különböző kulturális és vallási értelmei vannak. Minden vallási áramlat használja az isteneire azt a jelzést, hogy „együttérző vagy irgalmas”, még ha nevükben sok szenvedést is okoztak. A szótárak hajlamosak úgy definiálni az együttérzést, mint sajnálat, bánat és szánakozás, ami távol van a tapasztalt regisztertől. Jelen korban gyakran hallhatjuk, „nem akarom, hogy sajnálkozzanak rajtam”, ami egy olyan érzékelt együttérzés kifejezése, ami a másik egyfajta leértékelése, sajnálata, ami igazolja, hogy a lehető legkevesebbet segítsünk a másoknak.

Felmerült a szándék bennem, hogy elmélyüljek az együttérzés jelentésében, olyan kifejezéseket keresve, amik megközelítik a tapasztalatot; átnézve Silo műveinek a szövegét, és megkérdezve olyan barátokat, akik érintették ezt a témát munkájukban vagy monográfiájukban.

Van továbbá egy tág kifejtése az együttérzés témájának Buddha műveiben, ami lehetőséget teremt a további tanulmányozásra.

2. Az együttérzés személyes definíciója Silo szövegeinek felhasználásával

“Az együttérzés egy olyan tevékenységhez kötődik, amely nem az egyénnel végződik, hanem a másikra irányul, ahol nem az számít igazán, hogy az egyén milyen szenvedéseken megy keresztül, hanem inkább azon van a hangsúly, hogy a másik ember milyen szenvedéseket élhet át. Túl kell lépni a problémákon, és a másik ember fájdalmai felé kell fordulni. Ez az igazán erkölcsös cselekedet: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.”

Azon az ötleten alapszik, hogy adni jobb, mint kapni. Továbbá azon, hogy minden cselekedet, mely magában az egyénben végződik, ellentmondást és szenvedést okoz, és a másokban végződő cselekedetek az egyetlenek, amelyek saját szenvedésünk legyőzéséhez vezetnek. Így tehát az ellentmondásos cselekedetek az élet kerekét megfordítják, miközben a másik emberre irányuló cselekedetek, azaz a szenvedés legyőzését segítők, az élet kerekét mozgásba hozzák.

Ez az együttérzés, amit érzünk, egyfajta empátiából ered a másik ember iránt, abból, hogy belehelyezkedünk a másik helyzetébe. Ha nem rakom magam a másik helyébe, akkor nem érezhetem a másikat. Semmiféle együttérzést sem táplálhatok iránta. Ha úgy érezzük magunkat, mint ő, ha valami melegséget érzünk vele kapcsolatban, közel érezzük magunkhoz, akkor ez arra ösztökél minket, hogy megoldjuk a problémáit. Az együttérzés szükségszerűen oda vezet minket, hogy meg akarjuk oldani a másik ember problémáját, pont úgy, mintha a saját problémám lenne.

Ezért aztán a világban kifejtett cselekedet nem közömbös. Vannak olyan cselekedetek, melyek az egység érzetét adják, s vannak olyanok, melyek a szétesés és ellentmondás érzetét keltik. Az érvényes cselekedet az, amely másokban végződik és segít felszabadulásukban. Minden olyan cselekedetet, ami visszaszorítja mások a szenvedését, úgy érzékeljük, mint egy egységes, érvényes cselekedetet. Ez egy visszatáplálási folyamat, módosítja a külsőt és a belsőt. Módosítja, hogy mi történik kívül és módosítja a belső strukturálást. Az érvényes cselekedetnek megvan az a tulajdonsága, hogy nincs hozzákötve a cselekedet eredményéhez, a jutalom abban van, hogy csinálom. Csinálni valamit egy fejlődő irányba.

Amennyiben a másik ember számomra pusztán úgy jelenik meg, mint „valami, ami értem van”, akkor a cselekedeteim nem fogják a Földet emberivé tenni. Ha érezzük a másik emberben azt, ami emberi benne, az olyan, mintha a másik ember életét egy csodálatos és sokszínű szivárványként éreznénk, amelyet minél inkább meg akarok fogni, bezárni, vagy kisajátítani önkifejezéseit, annál inkább eltávolodik. Te elmész és én erősebb leszek, ha hozzá tudtam járulni a láncaid széttöréséhez, a fájdalmaid és a szenvedéseid legyőzéséhez. És ha velem jössz, ez azért van, mert szabad emberi cselekedetként emberré teszed magad, és nem csupán azért, mert emberi lénynek születted. Én benned a szabadságot érzem és annak lehetőségét, hogy emberré tedd magad. Cselekedeteim célja a te szabadságod.”

3. Következtetések

Azzal az elmélkedéssel kezdtük, hogy hogyan lehet megerősíteni vagy legalábbis fenntartani a regisztereket, amiket a szent tér felé haladó elmélyülés során szereztünk meg.

Bizonyossá vált, hogy egy bizonyos módon végrehajtott cselekedet folytathatja vagy elmélyítheti ezeket az érdekes érzékeléseket a mindennapi életben.

Azok a cselekedetek, amik kapcsolódnak ahhoz a belső célhoz, hogy jelentőségteljes terek felé nyissunk, újfajta módon motorizálnak a világban. Újratáplál, intuíciókat ad és nem szokványos tapasztalatokat hoz létre.

Ezen tapasztalatok egyike az együttérzéssel volt összeköthető, az egységes cselekedetből ered, az eredménytől való függőség nélküli cselekvéshez kötődik, a másokra irányuló tekintettel.

Megvizsgálva ezt az érvényes cselekedetet az látható, hogy volt egy meghatározott belső elhelyezkedés, ami egy belső központban született, elcsendesítette a belső világot. Ez a belső elhelyezkedés az együttérzésben fejeződik ki és más érzékelésekben, melyek a saját mélységemhez kapcsolódó munkákhoz köthetőek.

Silo szövegeinek az összegyűjtése és olvasása, valamint más barátok fejlődése, segített az együttérzés intellektuális megértésében. Segített abban, hogy ehhez közeli érzések merüljenek fel, és lehetővé tette annak felismerését, hogy ezek ugyanazok az érzések.

Mindazonáltal a tapasztalt érzékelések és a szövegek összekötése nehéz volt, mivel eléggé szubjektív az olvasó számára, hogy a szöveg egybevág-e az együttérzéssel vagy valami teljesen más. Ez az összehasonlítás teljesen önbevalláson alapszik.

Ebben az esetben ezeknek a nem mindennapi érzékeléseknek a leírása az ezekhez a szövegekhez kapcsolódó tevékenységekből bukkant elő, és összekapcsolhatóak az együttérzéssel és rendelkeznek az érvényes cselekedet és más mély tapasztalatok ízével.

Végezetül elmondható, hogy ez a munka egyfajta szándékot akar átadni a másokkal való kapcsolatteremtésre, amely érdekes, nem mindennapi tapasztalatokat eredményezett, és megerősítheti az életstílus irányát.

A folytatásban, a mellékletben szövegrészletek gyűjteménye található, melyek azon élő regiszterekhez kapcsolódnak, melyeket a jelzett tevékenység során szereztünk. Kétségkívül nem teljes, hanem tovább bővíthető.

Andrés K.

4. Mellékletek

A. Az együttérzés Silo műveiben

Az első része a gyűjteménynek azokból a szövegekből áll, amelyekben szerepel az együttérzés kifejezés. Emellett újraolvasva Silo műveit, különösen a *Silo beszél* és a *Föld emberivé tételét*, észrevehető az együttérzés „rejtett” jelenléte, mely implicit módon jelenik meg a fejezetekben.

Bekezdéseket emeltem ki, félkövérrel szedve azokat a részeket, amik közvetlenül kapcsolódnak a témához vagy akár az együttérzés egy definícióját jelentik, és melyek erősen kapcsolódnak a megélt tapasztalatokhoz.

Véleménycsere a Sangha buddhista közösség előtt Sarvodayában, 1981

“...Itt nem elszigetelt egyénnek tekintik az embert, hanem közösségi személynek. A háttérben az együttérzés gondolata rejlik, és az a cselekedet, amely nem az egyénnel végződik, hanem a másikra irányul. Úgy tűnt nekem, itt nem az számít igazán, hogy az egyén milyen szenvedéseken megy keresztül, hanem inkább azon van a hangsúly, hogy a másik ember milyen szenvedéseket élhet át.”

“...Mi nem azt állítjuk, hogy a problémák a saját tudatunkban oldódnak meg; mi azt állítjuk, hogy túl kell lépni a problémákon, és a másik ember fájdalmai felé kell fordulni. Ez az igazán erkölcsös cselekedet: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.”

A világnak megvannak a maga súlyos problémái, de túlzás lenne részemről, ha én az egész világ megváltoztatására törekednék, ha nincs igazán lehetőségem rá. A közvetlen környezetem az egyetlen terület, ahol változtatni tudok, és bizonyos módon saját magamat is tudom változtatni. Ha a cselekvési és átalakító lehetőségeim kibővülnének, akkor a közvetlen környezetem többet jelentene a páromnál, a barátomnál és a munkatársamnál.”

“...Azt javasoljuk, hogy az egyént és a közvetlen környezetét tömörítő csoportosulások jöjjenek létre. Ezek a csoportok többfélék, lehetnek városiak vagy nem városiak, és minden olyan önkéntest össze kell hívniuk, akik túl akarnak lépni a saját problémáikon és másokhoz akarnak közeledni. Amennyiben ezek a csoportok növekednek és összehangolják tevékenységüket, átalakító képességük is növekedni fog.

Min alapszik növekedésük, és mi tartja össze ezeket a csoportokat? Azon az ötleten alapszik, hogy adni jobb, mint kapni. Továbbá azon, hogy minden cselekedet, mely magában az egyénben végződik, ellentmondást és szenvedést okoz, és a másokban végződő cselekedetek az egyetlenek, amelyek saját szenvedésünk legyőzéséhez vezetnek.

Nem csak a bölcsesség teszi lehetővé szenvedéseink legyőzését. Lehet helyes a gondolat és a szándék, de hiányozhat a helyes cselekedet. Nincs is helyes cselekedet, ha nem az együttérzés vezérli. Az együttérzés mint alapvető emberi hozzáállás - az, hogy az emberi cselekedet a másik felé irányuljon - az alapja minden társadalmi és egyéni fejlődésnek.”

“...Végül, sokan vannak, akik azt hiszik, hogy a saját magunkba való bezárkózás legalább meggátolja az újabb nehézségek megjelenését. Ez természetesen nem igaz. Ellenkezőleg,

általában az ellenkezője történik. A személyes ellentmondás pedig az egyén közvetlen környezetében hat, és beszennyezi azt.

Amikor ellentmondásról beszélek, a saját magunkra ártalmas cselekedetekre gondolok. Saját magamat árurom el, ha olyasmit csinállok, ami az érzéseimmel ellentétes. Állandó szenvedést okoz nekem, és ez a szenvedés nemcsak bennem marad, de az engem körülvevő személyeket is szennyezi. Ez, a saját ellentmondásunkból fakadó, látszólag személyes szenvedésünk egy szociális és társadalmi szenvedéssé válik.

Egyetlen cselekedet létezik, amely lehetővé teszi az ember számára, hogy az állandó ellentmondást és szenvedést legyőzze. Ez az az erkölcsi cselekedet, amellyel az ember a többiek felé fordul azért, hogy segítsen szenvedéseik legyőzésében. Ha segítünk egy másik embernek szenvedései legyőzésében, később emlékezni fogok jószágomra; ha viszont ellentmondásosan cselekszem, arra úgy fogok emlékezni, mint egy olyan eseményre, amely az életemet eltorzította. Így tehát az ellentmondásos cselekedetek az élet kerekét megfordítják, miközben a másik emberre irányuló cselekedetek, azaz a szenvedés legyőzését segítők, az élet kerekét mozgásba hozzák.

Minden önmagunkban végződő cselekedet elkerülhetetlenül az ellentmondás, a közvetlen környezet szennyezése felé halad. Még a tiszta bölcsesség, a bennünk fennmaradó szellemi bölcsesség is az ellentmondáshoz vezet. **A cselekvés időszakában élünk, annak a cselekvésnek az időszakában, mely a mások szenvedésének legyőzésében való segítséget foglalja magában. Ez a helyes cselekvés, az együttérzés, az igazán erkölcsös cselekedet.**

“...Nincs olyan orvostudomány, sem olyan társadalmi szervezet, amely képes lenne legyőzni a szellemi szenvedést. Az emberi lény fejlődött, ahogy fizikai fájdalmainak nagy részét sikerült legyőznie, azonban szellemi szenvedését még nem sikerült legyőznie.

A nagy üzenetek és a nagy tanítások azt a funkciót töltötték be, hogy megértessék velünk, a szenvedés legyőzéséhez nagyon pontos feltételek jelenléte szükséges, és most semmit sem tudunk mondani ezzel kapcsolatban. Ott vannak a tanítások, és úgy tiszteljük őket, ahogy vannak.

De ebben az érzékelésekkel teli világban, ebben a „most azonnal” világban, ebben a világban, amely tele van a tudatot zavaró dolgokkal, ahol a látszólagos érzékelés és a látszólagos emlékezet egy látszólagos tudatot és egy látszólagos Én-t kelt bennem; ebben a világban, amelybe ideiglenesen beágyaztak, mindezt azért teszek, hogy legyőzzük a fájdalmat, és arra törekszem, hogy a tudomány és a társadalmi rend egy olyan irányt kövessen, aminek következtében az emberi élet jobb lesz. Azt is megértem, hogy amikor az embereknek valóban szükségük lesz a szellemi szenvedés legyőzésére, akkor olyan megértésekhez kell folyamodniuk, melyek lerántják a májái fátylat és széttépik az illúziót. **De a helyes út a közvetlenül keresztül vezet: az együttérzésen és azon keresztül, hogy segítünk a fájdalom legyőzésében.**”

Transzcendentális meditáció konferencia, 1972

“...A szereteten és **együttérzésen** keresztül elérkezhetünk az áldozatig, az ellentmondások nélküli áldozatig, akár az életünk feláldozásáig.”

Silo Üzenete, chilei kiadás, 2002

“Silo Üzenete egy belső vallásosságra ösztönöz

Az Emberi Szellem

Az emberi lények nem fejezték be fejlődésüket. Az emberi lény egy befejezetlen lény, akinek megvan a lehetősége, hogy létrehozzon egy belső energia-központot... ennek megtörténte pedig az életvitel típusától függ.

*Az emberi lények jóságukkal, belső ellentmondásaik megszüntetésével, tudatos cselekedeteikkel és a fejlődésre való őszinte törekvésük által adnak életet szellemüknek. **A szeretet és az együttérzés fontos a fejlődéshez.** Nekik köszönhetően létrejöhet a belső egység, úgy, mint az egység az emberi lények között, ami lehetővé teszi számukra a szellem átadását. **Az egész emberi faj a szeretet és az együttérzés irányába fejlődik. Bárki, aki azon munkálkodik, hogy szeretettel és együttérzéssel forduljon önmaga felé, másokhoz is így közeledik majd.**”*

B. Az együttérzés Silóval folytatott beszélgetésekben

Jegyzetek a második kör indulásakor, 1974. július-augusztus

“A belső vallásról.

*Nem a haláltól való félelmen és a fenyegetéseken alapul. Elmondja, hogyan szüntethető meg a szenvedés és az ellentmondás, hogyan fejleszthető és formálható a halhatatlan szellem. A belső vallás nem tilt és nem kötelez semmire. Megtanít megismerni önmagad és mély változást hozni az életben. Tanítja minden emberi lény egyenlőségét, és egyenlő életkörülményeket követel minden emberi lény számára. Hangoztatja a fizikai, gazdasági, faji és vallási erőszakmentességet. Küzd a társadalmi, kulturális és pszichikai felszabadulásért, **kiemelve a szeretet és az együttérzés fontosságát minden élőlény irányába.**”*

Silóval történt beszélgetés jegyzetei, Az emberi feltételek; Mendoza 2003

“A történelmi átalakulások mindig annak köszönhetőek, hogy ugyanabban az irányba mutató emberi cselekedetek összeadódnak, a különböző válaszok is összeadódnak, a jelenlét vagy a meglévővel kapcsolatos viták, az elképzelt jövőről szóló beszélgetések.”

*“Ha figyelembe vesszük egy univerzális fejlődő szándék létezését, akkor jobban megértjük az emberi lény útját és lehetséges sorsát. **Ezzel a feltételezéssel élünk: „az emberi faj a szeretet és az együttérzés felé fejlődik”.***

*Ha az emberi történelmet ezen szemszögből értelmezzük, világosan elkülöníthetünk fejlődő és visszafelé haladó pillanatokat. Választhatunk a lehetőségek közül, ahogyan az ember mindig is tette a történelem folyamán, függetlenül a korszaktól, amiben fejlődött, függetlenül a társadalmi és kulturális körülményeitől. **Ez a mély értelme az emberi cselekvésnek, amely túl van az egyének egyedi időbeli dimenziójába zárt egyedi tervek véghezvitelén. Ez az, ami egy mély különbséget jelez azok között, akik meg akarják haladni a szenvedést magukban és másokban, és azok között, akik úgy tűnnek, hogy mások fájdalmával szemben közömbösek. Az előzőek összhangban, az utóbbiak ellentétben vannak a történelemmel.**”*

Silo és Isaiás között történt beszélgetés nem írásos jegyzetei, 2004

“Elkezdett beszélni a buddhistákról, és arról, hogy keresik a világos tudatot, a nirvánát és a személyes transzcendenciát. Azt mondta, hogy ez kétségkívül nagyon jó, és mindehhez joguk van, de ez nem az, amit Buddha csinált, aki együttérzésből visszatért az emberi fajhoz. Hiszen ennek a fajnak a folyamata már 2 millió éve tart, ez lassú és vannak visszaesések is, de mozog, előrehalad, ez kétségkívül így van, és ez azért lehetséges, mert minden korszakban vannak, akik „tolják előre”, míg mások, a nagy többség, ellenáll nekik. Ezt nem lehet egy egyéni élet perspektívájából nézni, hiszen világos, hogy az nagyon rövid, ezek pedig kozmikus méretű folyamatok és állomások.

***De mindig kellene emberek, akik tolják ezt a folyamatot az emberi faj fejlődésének az irányába, és ez csak a szeretet és az együttérzés következtében lehetséges.**”*

Silóval történt beszélgetés jegyzetei, Bomarzo; 2005

K: Tudnál mondani valamit a szeretetről és az együttérzésről? Az Üzenetben sok szó van a szeretetről és az együttérzésről. Milyen lenne az a hozzáállás, amivel el lehetne jutni a

szereketnek és az együttérzésnek ebbe az állapotába? És hogyan lehet ezt átadni másoknak?

V: Nekem úgy tűnik, hogy nagyon sok ember érez együttérzést. Ez az együttérzés, amit érzünk, egyfajta empátiából ered a másik ember iránt, abból, hogy behelyezkedünk a másik helyzetébe. Ha nem rakom magam a másik helyébe, akkor nem érezhetem a másikat. Semmiféle együttérzést sem táplálhatok iránta. Ha nem érzem a másikat, akkor mindez a szavak szintjén történik, de nem mély, mivel az együttérzés egy belső jelenség, belülről kell éreznem a másikat. Együttérzést érezhetek, ha megtapasztalom, amit a másik megtapasztal, ahogy Buddha mondja, amikor az egyes állatok iránti együttérzést adja át. Nem személyekről beszélünk, hanem valami olyanról, ami messzebb van. Látni az ő leírásait, hogyan érzi az állatokat belülről, hát ez egy rendkívüli dolog, fantasztikus, hogy képes arra, hogy empátiát érezzen olyan dolgokkal, amelyek olyan távol állnak tőlünk, mint egy kutya, egy macska vagy egy tigris. OK, mi nem törekszünk olyan sokra, mint az ő leírásai, de arra igenis törekszünk, hogy közelebb kerüljünk a másikhöz. Ha úgy érezzük magunkat, mint ő, ha valami melegséget érzünk vele kapcsolatban, közel érezzük magunkhoz, akkor ez arra ösztökél minket, hogy megoldjuk a problémáit. Az együttérzés szükségszerűen oda vezet minket, hogy meg akarjuk oldani a másik ember problémáját, pont úgy, mintha a saját problémám lenne. Tehát ha nem érzem a másikat, akkor nehezemre esik az együttérzésemet gyakorolnom. Minden biztonnal lehetnek az irányába jókívánásaim, de nem vagyok képes arra, hogy belülről érezzem.

Beszéljünk most a szeretetről...

C. Silo szövegek gyűjteménye, amelyben az együttérzés közvetetten jelenik meg

Silóval történt beszélgetés jegyzetei, az Üzenet 2. találkozásán; Buenos Aires, 2003. április 20.

“Az érvényes cselekedet egy újratáplálási folyamat. Megváltoztatja a külsőt és a belsőt is. Megváltoztatja, ami kint történik és megváltoztatja a belső struktúrálást. Van egy olyan tulajdonsága, hogy nincs hozzákötve a tevékenység „eredményéhez”, a haszon abban van, hogy csinálunk valamit egy előre mutató irányba. Amikor egységes cselekedet csinálsz, egy változás tényezőjévé válsz.”

Az Érvényes Cselekedet

(Las Palmas de Gran Canaria, 1978.09.29)

*“...De mi az érvényes cselekedet alapja? Az érvényes cselekedet alapját sem az ideológiák, sem a vallási parancsolatok, sem a hitek, sem a társadalmi szabályok nem adják meg. Még ha mindezek nagyon fontosak is, az érvényes cselekedet alapját nem ezek, hanem a cselekedet által kiváltott belső érzet határozza meg. **Alapvető különbség van a külső forrásokra támaszkodó értékelés és az ember cselekedetei által kiváltott belső érzeten alapuló értékelés között.***

Milyen az érvényes cselekedet érzete? Az érvényes cselekedet érzete az, amit az egység érzéseként tapasztalunk meg, és ami ezzel egy időben a belső fejlődés érzését adja, s végül az az érzékelés, ami azokat a cselekedeteinket kíséri, melyeket meg akarunk ismételni, mivel az időbeni folytonosság érzetét keltik...

*“...Általánosságban meghatároztuk az érvényes cselekedet érzetét. **Ugyanakkor létezik egy fontosabb elv, az úgynevezett Aranyszabály. Ez az elv így szól: „Ha úgy bánasz másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak, akkor felszabadítod magad”. Nem újdonság ez az elv, több ezer éves. Kibírta az idő múlását különböző kultúrákban és a Föld különböző pontjain...***

*“...**Ezért aztán a világban kifejtett cselekedet nem közömbös. Vannak olyan cselekedetek, melyek az egység érzetét adják, s vannak olyanok, melyek a szétesés és ellentmondás érzetét keltik.***

*“...**Értékesnek és egyesítőnek érezzük, ha egyszerű szavakkal és egyszerű cselekedeteken keresztül átadjuk ismereteinket valakinek, aki iránytalan, és akinek életéből hiányoznak a vonatkozási pontok. Ha senki sem teszi meg érte, mi megtesszük - mint oly sok más dolgot is, ami segít másoknak legyőzni a fájdalmat és a szenvedést. Ha így cselekszünk, saját magunkért is dolgozunk.***

Az élet értelme

(Mexikóváros, 1980.10.10)

*“...**Minden ember ezen öt álláspont és mélységi fok valamelyikében helyezkedhet el. De melyik lenne a helyes elhelyezkedés? Vajon létezik-e egy helyes elhelyezkedés, vagy csak egyszerűen leírjuk a problémákat megoldás nélkül? Bátorzkodhatunk-e arra, hogy a leghelyesebb elhelyezkedést javasoljuk a halál, a transzcendencia és az értelem problémájával szemben?***

Egyesek azt mondják, hogy vagy van hite az embernek, vagy nincs, vagy kibontakozik, vagy nem. De nézzük meg közelebbről a tudat ezen állapotát. Elképzelhető, hogy valakinek egyáltalán nincs hite, de hit és tapasztalat nélkül is vágyhat rá. Esetleg intellektuálisan meg is értheti, hogy ez érdekes lenne, hogy megérné életét a hit irányába terelni. Ha ez történik, akkor valami már elindult ebben az emberben, valami már elkezdett ebbe az irányba kibontakozni.

Azok fogják felismerni annak szükségességét, hogy megmutassák másoknak az élet értelme felé vezető utat, akik hitet éreztek vagy sikerült átélniük a transzcendenciát, még ha ezt nem is tudják elég pontosan leírni, mint ahogy a szeretetet sem lehet pontosan meghatározni. De ezek az emberek saját tájukat és saját nézetüket sosem próbálják majd ráerőszakolni azokra, akik még nem érzik ennek szükségességét...

“...Hitemet és bizonyosságomat nem erőszakolom rá senkire és együtt élek azokkal is, akiknek az élet értelméről más elképzeléseik vannak. De elkötelezem magam arra, hogy azt az üzenetet adjam át másoknak, ami szerintem az embert szabaddá és boldoggá teszi...”

Az önkéntes

(Mexikóváros, 1980.10.11)

“...A lakosság neurotikussá válik. Ez teljesen logikus, mert valójában egy személyben az egyik körforgáson keresztül bemennek, a másikon keresztül kimennek a dolgok. Ha elvágjuk a kimenő körforgást, akkor az egyénnek problémái lesznek. De a tény az, hogy a legtöbb ember azzal foglalkozik, hogy mit kap, és ha ez az ideológia terjed el, akkor az emberek nem értik majd, hogyan lehetséges az, hogy vannak, akik úgy cselekednek, hogy közben nem kapnak érte semmit. A fogyasztói ideológia szempontjából az ilyen viselkedés nagyon gyanús. Mi ösztönözhet valakit arra, hogy cselekedjen, ha nem kap érte megfelelő fizetést? Mi lehet a motivációja? Ez a gyanú tulajdonképpen egy nagyon rossz emberismeretet takar, mert ők a hasznosságot a pénz függvényében értik, és nem fogják fel, hogy van, ami hasznos az életnek, hogy lélektani hasznosság is létezik...”

“...A többiekkel ellentétben fontosabb dolgokra is képesek: egyfajta belső értelmet fejeznek ki a világban...”

“...Az utóbbi esetben a személy önkéntesen értelmeket hoz létre saját magában úgy, hogy az nem mindig világos számára, bár megpróbálja megfogalmazni őket a „szolidaritás” szó segítségével, még ha igazi jelentésével nincs is mindig tisztában...”

Nyilvános szereplés

(Pabellon de los Deportes, Madrid, Spanyolország 1981.09.27)

“...Akkor miért tesszük azt, amit teszünk? Röviden válaszolva: azért, mert számunkra ez a legfőbb erkölcsi tett. Erkölcsünk a következő elven alapszik: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak”. Ha mint egyének, valóban a legjobbat akarjuk magunknak, akkor kötelesek vagyunk a többieknek a legjobbat nyújtani. Kik azok a többiek? A többiek a hozzánk legközelebb állók, az a környezet, ahol lehetőségem van a valódi változtatásra és adásra; és ha a változtató és segítő lehetőségem az egész világra kiterjedne, akkor az egész világ lenne a közvetlen környezetem. Viszont nagy értelmetlenség lenne nagyképűen az egész világgal foglalkoznom, ha a valódi képességeim

alig érnek el a szomszédig. Ezért van egy minimum kötelesség erkölcsi tettünkben, méghozzá az, hogy mindannyian a közvetlen környezetünkben cselekedjünk. Nem ezt tenni, ellentétes erkölcsünkkel és az individualizmus zsákutcájába vezet. Ez az erkölcs pontos irányt ad cselekedeteinknek, és azt is világosan rögzíti, hogy kire irányulnak. Amikor azonban erkölcsről beszélünk, egy szabad cselekvésről beszélünk, illetve ennek megvalósíthatóságáról, és azt is kijelentjük, hogy ez a cselekvés minden szükséglet és szokás felett áll. Ez a mi szabad tettünk, erkölcsi cselekedetünk: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak”. Semmilyen ideológia és kifogás nem áll e szabad és erkölcsi tett felett. Nem a mi erkölcsünk van válságban, hanem más erkölcsök. Erkölcsünk nem tárgyakra, rendszerekre utal, hanem az emberi cselekedetek irányára vonatkozik. Minden egyes észrevételünk, kritikánk és javaslatunk az emberi cselekedetek értelmére irányul...”

Nyilvános szereplés

(Chowpatty strand, Bombay, India 1981.11.01)

“...Mit mondunk ma a világ dobogó szívéből, Indiából? Abból az Indiából, melynek lelki tartaléka tanítás és válasz volt egy beteges elméjű világ számára. Azt mondjuk: „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak!” Nincs ennél magasabb emberi cselekvés, nincs ennél magasabb erkölcsi törvény. Amikor az emberek megértik ezt és minden nap, a nap minden órájában véghez is viszik, akkor majd fejlődnek és segítenek másoknak is a fejlődésben...”

“...Sok ember szeretne jobbjá válni, szeretné legyőzni belső zavarodottságát és lelki betegségeit, és azt hiszik, hogy ezt úgy tudják megtenni, ha becsukják a szemüket a világ előtt; de én azt mondom, hogy csak akkor fognak lelkileg fejlődni és növekedni, ha segíteni kezdenek a többi embernek fájdalmaik és szenvedéseik legyőzésében...”

Az emberről

(Tortuguitas, Buenos Aires, Argentína 1983.05.01)

“...Tanulmányozzuk a második kérdést, azaz, hogyan érzékelhetjük az embert másokban?

Amennyiben a másik ember természetes jelenlétét érzékelem, a „másik” nem lesz más, mint tárgyi, esetleg állati jelenlét. Amennyiben érzéketlenné tesznek annak érdekében, hogy a másik ember időtávlátát ne érzékeljem, a másik ember értelme számomra nem lesz más, mint „valami, ami értem van”. De ha a másik embert egy „valamivé teszem, ami értem van”, akkor saját magamat is „valamivé teszem, ami értem van”. Azaz: „én magamért vagyok”, s ezzel a saját átalakulásom lehetőségét vágom el. Aki a másikat tárgyként kezeli, saját magát is tárggyá teszi, s ezzel saját jövőjét zárja be.

Amennyiben a másik ember számomra pusztán úgy jelenik meg, mint „valami, ami értem van”, akkor a cselekedeteim nem fogják a Földet emberivé tenni. A másik ember a saját belső felismerésem számára egy olyan, a jövő felé nyitott, meleg érzés kellene, hogy legyen, amelyet még a halál értelmetlensége sem tárgyiasít el.

Ha érezzük a másik emberben azt, ami emberi benne, az olyan, mintha a másik ember életét egy csodálatos és sokszínű szívárványként éreznénk, amelyet minél inkább meg akarok fogni, bezárni, vagy kisajátítani önkifejezéseit, annál inkább eltávolodik. Te elmész és én erősebb leszek, ha hozzá tudtam járulni a láncaid széttöréséhez, a

fájdalmaid és a szenvedéseid legyőzéséhez. És ha velem jössz, ez azért van, mert szabad emberi cselekedetként emberré teszed magad, és nem csupán azért, mert emberi lénynek születtél. Én benned a szabadságot érzem és annak lehetőségét, hogy emberré tedd magad.

Cselekedeteim célja a te szabadságod. Ezért még a halálad sem tudja megállítani azon cselekvéseket, amelyeket elindítottál, mert lényegében idő és szabadság vagy. Az emberi lényben tehát a növekvő „embert” szeretem. És ilyen válságos időkben, a másik eltárgyiasítása idején, az „elembertelenedés” idején, én az emberi lény azon lehetőségét szeretem, hogy a jövőt átalakítja...”

Tedd a Földet emberivé

(Centro Escandinavoî, Reykjavík, Izland 1989. 11-13.)

“...Az első könyv, amelynek címe A belső tekintet, az élet értelméről szól. A benne tárgyalt legfontosabb téma az ember ellentmondásos állapota, amellyel kapcsolatban világossá tesszük, hogy ezen ellentmondásról a szenvedés útján szerzünk tudomást, s hogy e lelki szenvedést úgy tudjuk megszüntetni, ha életünket ellentmondástól mentes cselekedeteknek szenteljük. Ezek a cselekedetek pedig épp azok, amelyeket nem saját magunk, hanem mások érdekében teszünk...”

“...Összefoglalva tehát A belső táj az élet értelmét a minden emberben és a társadalmi életben meglévő nihilizmus elleni küzdelem összefüggésében tárgyalja, és arra buzdít, hogy életünket aktív cselekvéssé és harccá tegyük a világ emberivé tételének szolgálatában. Mint az előbbiekből kitűnik, ez a könyv nem egyszerűen személyes megoldásokról szól, mert ilyenek nem is léteznek a társadalmi és történelmi világban. Akik azt hiszik, hogy személyes gondjaikat megoldhatják egyfajta pszichológiai önvizsgálattal vagy más technikával, nagy hibát követnek el, mert a megoldás útját csakis a világ, a többi ember felé irányuló - természetesen értelmes - cselekvés mutatja meg...”

Hozzájárulások a gondolkodáshoz

(San Martín Kulturális Centrum, Buenos Aires, 1990. október 4.)

“Következésképpen a cselekvés egy jövőbeli elméletének meg kell értenie, hogy miként lehetséges ez a cselekvés annak legelemibb kifejeződésének szintjén, meg kell értenie, hogy az emberi lény nem csupán az adott feltételekre adott reflex, meg kell értenie, hogy ez a cselekvés a világ átalakításával együtt magát a végrehajtót is átalakítja. Nem lesz mindegy, hogy milyen következtetéseket fognak levonni ebből, illetve hogy milyen követendő irányt határoznak meg, nemcsak egy jövőbeli etika, de az emberi fejlődés lehetőségeinek a szempontjából sem.

Az a tény, hogy az ember nem rendelkezik olyan „természettel”, mint ami bármely más tárgynak van, illetve az a tény, hogy szándékával igyekszik felülkerekedni a természeti meghatározottságon, az ember radikális történetiségét mutatja. Az emberi lény az, amely a világban-tett-cselekedetek révén konstituálódik és végső formát ölt, és ezáltal ad értelmet saját élete „folyásának” és a nemszándékos természet abszurdításának is. A térbeli és időbeli végesség az első ilyen abszurd, értelmetlen feltétel, amelyet a természet rákényszerít az emberi életre, és amely a fájdalom és szenvedés egyértelmű

érzékelésével jár együtt. Ezen abszurd ellen folytatott küzdelem, a szenvedés és fájdalom meghaladása az, ami értelmet ad a történelem hosszú folyamatának.”

Gondolkodás és irodalmi mű

(Gran Palace, Santiago 1991.05.23)

*“Akik mások humanitását korlátozzák, ezzel szükségképpen új fájdalmat és szenvedést okoznak, újraindítva a társadalomban az ősi küzdelmet a természeti viszontagságok ellen, amely harc most azok között dúl, akik „naturalizálni” akarnak másokat, a társadalmat és a történelmet, valamint az elnyomottak között, akiknek a világ humanizálásával együtt maguknak is humanizálódniuk kell. **Ezért a humanizálás azt jelenti, hogy elutasítjuk az eltárgyasítást, és hangsúlyozzuk minden emberi lény szándékosságát és a jövőnek a jelenlegi helyzet fölötti elsőbbségét. A lehetséges jobb jövő képe teszi lehetővé a jelen módosítását, a forradalmakat és minden változást...**”*

“...Ez a harc nem mechanikus erők között folyik, nem természetes reflex, hanem emberi szándékok közötti harc.”

*“...Végezetül, ami az emberi cselekedetek értelmét illeti, nem hisszük, hogy jelentéktelen vonaglásról, vagy „haszontalan szenvedélyről” van szó, melyek a felbomlás abszurdumába torkollnak. **Mi azt hisszük, hogy az érvényes cselekedet az, amely másokban végződik és segít felszabadulásukban.** Nem hisszük, hogy az emberiség sorsát valamely determinált okok határozták meg, melyek érvénytelenítenek mindenféle törekvést, hanem olyan szándékok, amelyek tudatosulnak a népekben és utat nyitnak maguknak az egyetemes emberi nemzet irányába.”*

Mit értünk ma egyetemes humanizmus alatt

(Emanu-El közösség, a liberális zsidóság székhelye Argentínában, Buenos Aires, Argentína, 1994.11.24.)

*“...Másképpen nem a mi dolgunk megítélni, hogy ki a humanista és ki nem, mi legfeljebb a humanizmusról mondhatunk véleményt. Ha azt kéri tőlem, hogy határozzam meg, mi ma a humanista magatartás, röviden azt felelem, hogy **„mindenki humanista, aki harcol a megkülönböztetés és az erőszak ellen, az emberi szabad választásáért...”***

A belső tekintet

XIX. A belső állapotok

12. **Ha a síkságon sikerül kivárnod a nappalt, szemed előtt feltűnik a sugárzó Nap, mely számodra először világít rá a valóságra. Akkor meglátod majd, hogy minden létezőben él egy Terv.**

13. **Innen nehéz lezuhanni, hacsak nem akarsz önként leereszkedni sötétebb vidékek felé, hogy magaddal vidd a fényt a homályba.**

A belső táj

VII. A fájdalom, a szenvedés és az élet értelme

6. Nem töltöd be küldetésed, ha erőidet nem arra irányítod, hogy a téged körülvevőkben legyőzd a fájdalmat és a szenvedést. És ha eléred azt, hogy ők is belefogjanak a világ emberivé tételének feladatába, sorsukat megnyitod egy új élet felé.

IX. Ellentmondás és egység

26. Ha növekedni akarsz, segítesz növekedni a téged körülvevőknek. Kijelentésem ellen, akár egyetértesz velem, akár nem, ellenvetésnek helye nincs.

X. Az érvényes cselekedet

5. Minden olyan jelenség, mely másokban visszaszorítja a szenvedést, úgy rögzül abban, aki azt eredményezi, mint érvényes, egységes cselekedet.

XV. Adni és kapni

7. Emlékezz életed legjobb pillanataira és meg fogod érteni, hogy ezek mindig egy érdek nélküli adáshoz kötődnek. Ennek a gondolata önmagában elég kellene legyen ahhoz, hogy léted iránya megváltozzon... de nem lesz elég.

9. „Szeretni a valóságot, amit felépítünk” nem azt jelenti, hogy a világ kulcsa önmagunk problémáinak megoldásában rejlene.

10. Zárjuk le ezt a fejtegetést: Felül akarsz kerekedni mély ellentmondásodon? Akkor hozz létre érvényes cselekedeteket. Ha cselekedeteid érvényesek, az azért van, mert segítséget nyújtasz azoknak, akik körülvesznek.

XVII. A belső vezető

11. Fontos tehát, hogy figyelmedet a többi ember legjobb tulajdonságai felé fordítsd, mert akkor azzal hatsz a világra, amit önmagadban eddig kialakítottál.

Silo üzenete

Az út

Ha nem vagy közömbös mások fájdalmával és szenvedésével szemben, úgy kell cselekedned, hogy az, amit érzel, megegyezzen azzal, amit gondolsz és teszel, azért, hogy segíts másoknak.

A Közösség könyve

A béke tanítása, az erőszakmentesség hirdetése és az együttérzésre való hangsúly fektetése, mint örök értéknek, mindezek részét kell képezni az oktatási programoknak minden szinten.

Szeminárium az Arany Szabályról és az Átalakító Cselekedetekről

Itt láthatjuk annak a módját, ahogy az ember bánt velünk és ez a bánásmód – amit tapasztaltunk – megváltoztatott minket. Bennünk kezdett működni, átalakítva a mások felé irányuló cselekedeteinket. Ebben az értelemben láthatjuk, hogy a Történelem, amely összegyűjti és átalakítja az előttünk élők cselekedeteit, hogyan folytatódik bennünk. Ennek a

megértése felébreszthet bennünk egy új együttérzést és toleranciát. És senkit nem kell bűnösnek tartani a jelenkor sok balszerencséje miatt. Minden ember vagy vállal, vagy nem vállal személyes felelősséget abban, hogy olyan erővé változtatja át a romboló folyamatokat, amik az életet támogatják.

D. Más siloista szerzők

Az arany szabály és az együttérzés

Guillermo Sullings. 2011. június 16.

Válasz egy kérdésre az együttérzés témájával kapcsolatban, a monográfiával kapcsolatban, aminek címe *A morál belsővé tétele*:

Azt mondhatjuk, hogy az együttérzést azzal a regiszterrel tudjuk látni, aminek segítségével egy másik ember helyzetébe tudjuk képzelni magunkat. Ez a lépés szükséges ahhoz, hogy alkalmazzuk a bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak elvet. A másikkal való bánásmód egy cselekedet a másik felé. Előre látom ezt a cselekedetet, van egy belső állapot, amiből felmerül ez a cselekedet, és ha ez a belső állapot az együttérzés, akkor a cselekedet összhangban lesz az arany szabállyal.

Nem csak arról van szó, hogy átgondoljuk, hogy hogy szeretném, hogy velem bánjanak egy ilyen helyzetben, hiszen mások szükségletei egy adott helyzetben mások lehetnek. Szükséges, hogy belehelyezzük magunkat a másik helyébe, de ez nem csak intellektuális vagy képgyakorlat, hanem a másokban érzékelni kell az emberit, és megpróbálni érzékelni azt, amit a másik érez.

Idézet *A morál belsővé tételéből*:

Az arany szabály

“A „bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak” a legmagasabb erkölcsi norma, amit javasolhat magának az emberi lény. Nem véletlen, hogy ezt az arany szabályt javasolják számos vallásban. Ennek a kijelentése nem ad helyett kétségeknek. Még akkor sem, ha sosem hiányoznak olyan intellektuálisan szofisztikált barátok, aki megkérdőjelezi ezt a kijelentést, azt állítván, hogy mindenképpen a saját szubjektívitásunkat vetítjük ki másra, azt, hogy mit jelent számunkra a jó bánásmód. Ez az intellektuális relativizmus nem más mint egy következménye az alapelvek egyszerű formális értelmezésének, mint ahogy lehet nagyon formális az alkalmazására irányuló szándék.

Mondhatjuk, hogy ez az alapelv tartalmazza az önmagam felé irányuló erkölcsöt és a másik felé irányulót is, ezeket egyazon cselekedetben összefoglalva, melyben emberivé válunk emberivé téve másokat.

Mivel ha valaki aláveti magát félelemből vagy öncenzúra miatt a külső erkölcsnek, és így a külsőleges cselekedete látszólagosan jót okoz másoknak, a cselekedetnek ez a külsődlegessége elnyomja a cselekvőt, aki tárgyiasul, és így elveszti önmagát, mint létezőt. Egyszerűen csak visszatükrözve a külsőt és ezzel párhuzamosan tárgyiasítja és elemberteleníti a másikat, akire csak a külsődleges erkölcsé börtönének egyszerű öreként tekint.

Ha valaki a saját „szabadsága” nevében rosszul bánik másokkal, igazolva saját egyéni kényszereit vagy közömbös azzal, hogy rosszul bánnak másokkal, az részt vesz ebben az individualista egoizmusban, és így tárgyiasítja másokat, elembertelenítve őket, mint az akaratának csak a protézisei lennének, ezzel párhuzamosan saját magát is elemberteleníti, igazolva darwini természetét és nem az emberi szándékosságát.

Világossá válik, hogy ennek az elvnek az alkalmazása egy folyamatos interakciót kíván meg, egy folyamatos kapcsolatot kíván meg a bennem és másokban levő emberivel.

Szükségszerűen figyelnem kell a belsőmre és a másokra. Ez a figyelem lehetővé teszi a folyamatos újraktualizálást a memóriám struktúrájában, az önmagamról és a másokról alkotott képben. Ezek a képek természetesen nem semlegesek, hanem érzelmi tartalmakat hordoznak.

Világos, hogy a másik helyébe helyezkedés nem lehetséges a szó szoros értelmében, mivel nem tudom érzékelni, amit másik érzékel. De meg tudom ragadni ezt jelzéseken keresztül, amik néha nagyon egyértelműek, máskor rejtettek. A jelzéseket akkor tudom érzékelni, mikor figyelmes vagyok a másik iránt, és nem vagyok belemerülve a saját vágyaimba, ami miatt figyelmesnek kell lennem a belső irányába is. Ily módon lehet az a megjelenítés, hogy másik helyében vagyok, és így tudok kapcsolódni egy érzékenységgel, ami bár az enyém, és ezért érzékelhetem, felismerem a másokban, és az egybeesés miatt tudok összhangban lenni a mindkettőnkben jelen levő emberivel. Ez az emberek közötti összehangolódás az, ami lehetővé teszi, hogy minden szituációban tudunk az alapelvnek megfelelően cselekedni. Ez az összehangolódás az, ami lehetővé teszi, hogy úgy bánjak másokkal, ahogy szeretném, hogy velem bánjanak, és nem egyfajta használati kézikönyv alapján. Ez az összhang tesz emberivé engem, teszi emberivé a másikat, mivel minden bennem történik, de vannak következményei kifelé a cselekedeteken és tevékenységeken keresztül.

Mondhatnánk, hogy mivel a másik emberi voltának érzékelései részei a megjelenítésemnek, így a memória belső munkájának és az érzékszervekből származó új információknak az eredménye, így nem többek a valóság illúziójánál. Ugyanolyan illuzórikus, mint bármi más, ami a szoliptikus filozófiából indul ki. De a kulcs abban van, hogy az a szándék, amivel rendelkezni kell, hogy lássam a saját belsőmet, mivel az egység és a következetesség érzékelését keresem, lehetővé teszi, hogy más belső terekben is elhelyezkedjek, ahol mások érzékelése sokkal kifinomultabb és érzékenyebb. És a belső egység ezen keresése van csak összhangban a másik emberivé tételének a képeivel és az ezzel kapcsolatos bánásmóddal. Mondhatni, hogy megemelem azt a szintet, ahogy kapcsolódom a világhoz, közelebb kerülök egy sokkal strukturáltabb tapasztalathoz arról, hogy mi a belsőbb és a külsőbb. Ha jobban tetszik, egy sokkal fenomenológiaiabb koncepció.

Biztos, hogy annak a gyakorlása, hogy „a másik helyébe helyezzem magam”, az a szándék, hogy érezzem, amit másik érez, tehát ha ez a próbálkozás egy megduplázott (külső és belső) figyelemből ered, hanem a saját belső érzékeléseimmel való azonosulásaimból, akkor meggondolatlan cselekedetekhez vezet. Ez az eset azokkal a rögeszmésekkel, akik másokban olyan jelzéseket látnak, amit saját magukból vetítettek ki. Fontos, hogy az igazi motorja mindezeknek a belső egység keresése legyen, ami a világgal való kapcsolat dinamikájában alakul ki.

A téma az, hogy el lehet elindítani ezt a szándékot egyfajta erkölcsi javaslaton keresztül, mivel lehetséges, hogy valaki, aki keresi a belső egységet, és aki ennek szenteli magát, összhangba kerülhet az arany szabállyal még akkor is, ha soha nem hallotta, és előfordulhat, hogy sokan, aki hallották és megfelelőnek is tartják, nem teszik belsővé, hogy érezzék is a belső szükségletét az alkalmazásának, mint egységes cselekedetet.”

Bizonyos vallásokban kétségkívül összekeverték az együttérzést a „belső érzéssel”, amit bennünk egy tőlünk külön álló fájdalom okoz, és az érzékelést az irgalmasság cselekedeteivel köti össze.

Az egyfajta egyszerűsítése ennek az elképzelésnek, hogy az együttérzést csupán csupán szenvedéssel kötjük össze. Természetesen az együttérzésbe beletartozik, hogy ezekben az állapotokban is a másik helyébe helyezük magunkat, de nem csak ekkor. Sokszor

együttérzést érezhetünk, amikor a másik helyzetébe képzeljük magunkat hétköznapi helyzetekben, ami teljes megbékéléshez vihet minket, és a játékosság érzékeléséhez az emberi viselkedéssel kapcsolatban. Mások helyébe helyezve magamat megérthetem, hogy honnan cselekszik a makacs, a hóbortos, a buzgó, a dühös, az egoista, a versengős, a féltős és így már nem úgy érzékelem a cselekedeteiket, mint amik „ellenem irányulnak”, hanem tudom érzékelni, hogy honnan jönnek, a félelmeikből, a bizonytalanságukból, az önéletrajzukból, és így érzékelem az emberit, és minden sokkal elviselhetőbb. Nem csak súlyos balsorsokról beszélünk, hanem hétköznapi helyzetekről, amelyekben érzékelhetjük az együttérzést.

Az együttérzésnek azt a koncepciója sokszor eltorzulhat bizonyos vallásokban, és összekeverik egy sokkal gyengébb állapottal, szemben a belső erősséggel, ami az együttérzés érzését okozza. Ennek a gyengeségnek inkább köze van ahhoz, hogy felismerjük másokban a fájdalmat, mint egyfajta fertőző dolgot, ahol eláraszt bennünket a félelem, hogy a szenvedés átterjedhet egyik emberről a másikra, és ennek következtében látni, amit másik lát, és egyfajta szabadulást keresünk a másiktól nyújtott segítségben. Ez a fajta segítségnyújtás esetén inkább beszélhetünk „jutalom pontok gyűjtögetéséről” a saját bűnbocsánatunk elnyeréséhez. Ez abból a félelemből ered, hogy olyan állapotban leszünk, mint a másik, és nem egy igazi együttérzésből. Valószínűleg Nietzsche erre a hamis együttérzésre utal, amit Guillermo a monográfiájában idéz:

“Nietzsche a maga részéről konfrontálódik a jó és a rossz megrögzött elképzeléseivel. A morál genealógiája c. művében azzal foglalkozik, hogy lerombolja ezt a zsidó-keresztény erkölcsöt, azt gondolva, hogy ennek a mélyén neheztelés, alávalóság, középszerűség, impotencia, alárendeltség húzódik. Nietzsche ebben az erkölcsben, mely számára bűnös és kishitű, egyfajta társadalmi betegséget lát, ami megakadályozza az emberi lényt, hogy elérje a teljes nagyságát, hogy kihasználja az igaz lehetőségeit, és maga részéről visszaköveteli az igaz és magas erkölcsi értékeket, ami egyfajta nemessége az életrevaló és felsőbbrendű lényeknek.”

Kétségkívül a Nietzsche-ről szóló ezen nézet segít mélyebben megérteni a hamis együttérzést. Mindazonáltal azzal a kockázattal jár együtt, hogy mindenfajta együttérzést diszkvalifikál, egyfajta érzelmi kapcsolati hiányhoz vezetve minket, mivel blokkoljuk ennek az azonosítását, és ahhoz vezet, hogy az alsóbbrendűséget azzal haladjuk meg, hogy érzéketlenek vagyunk mások fájdalmával szemben, ami egészen addig mehet, hogy fájdalmat és szenvedést okozunk másoknak egészen kegyetlen módon, és azt gondoljuk, hogy ez egy eredmény.

Az igazi együttérzés az nem gyenge és nem gyáva, belső erősséget jelent és egyfajta bevehetetlen belső gravitációs központot. De ez az erősség csak akkor lehetséges, ha együtt jár a bölcsességgel és a jósággal, valamint azzal, hogy a másik helyzetébe képzeljük magunkat, és az arany szabálynak megfelelően tudunk cselekedni.

Rövid jegyzet a szeretetről és az együttérzésünkről

Fernando García, 2008. június 21.

Ez a jegyzet arra szolgál, hogy rövid keretet adjon erről a két fogalomról, ami eléggé elhasználódott a különböző, a mienktől eltérő értelmezésektől.

Silo egy alkalommal¹ úgy definiálta a szeretetet, mint a „másik felé irányuló irányultságot”, az együttérzést pedig „a másik helyébe helyezkedésként”.

A szeretettel kapcsolatban, „a másik irányába fordulni”, azt akarta mondani, hogy valaki a másikkal úgy kerül kapcsolatba, hogy az elsődleges az „adás”, és, hogy ami fontos, a másik. Az elsődleges referenciája ennek a szeretetnek, hogy hozzájárulok a másik boldogságához és szabadságához. Az érdek nélküli „adás” az egységes cselekedet velejárója, ahogy a mi anyagaink is tartalmazzák. Mint például a *Tedd a Földet emberivé* vagy a *Kanári-szigeteki beszédek*². Minden esetben függetlenül attól, hogy milyen definíciót használ, mindig az alapelvek kontextusába helyezkedik el ez a fogalom. Az *emberről*³ szóló részben ezt így fejezi ki:

“Ha érezzük a másik emberben azt, ami emberi benne, az olyan, mintha a másik ember életét egy csodálatos és sokszínű szivárványként éreznénk, amelyet minél inkább meg akarok fogni, bezárni, vagy kisajátítani önkifejezéseit, annál inkább eltávolodik. Te elmész és én erősebb leszek, ha hozzá tudtam járulni a láncaid széttöréséhez, a fájdalmaid és a szenvedéseid legyőzéséhez. És ha velem jössz, ez azért van, mert szabad emberi cselekedetként emberré teszed magad, és nem csupán azért, mert emberi lénynek születted. Én benned a szabadságot érzem és annak lehetőségét, hogy emberré tedd magad. Cselekedeteim célja a te szabadságod.”

Ez nem akadályozza meg azt, hogy aki szeret, az kapjon „hasznot” azokból az érzékelésekből, amit egy ilyen cselekedet létrehoz, de ez nem mond semmit a cselekedet egységességéről, melyben elsődleges az „adás”, az ellenérték számolgatása nélkül.

Aki úgy „szereti” másikat, hogy elsődlegesen a saját hasznát keresi, a másikat akarja kontrollálni és így eltárgyasítani.

Függetlenül a sikerességétől vagy a szeretet kifejezésének a hibáitól vagy a célszeméllyel való kapcsolattól, a szeretet cselekedete, legalábbis ahogy mi értjük, egy olyan pszichológiai állapotba helyez minket, ami egy nyitás a saját énünkön és a másikkal való pozitív kommunikáción túlra. Ha ezekkel a kifejezésekkel definiálunk egy cselekedetet, félrevezető és haszontalan lenne szabályozni vagy törvényesíteni bizonyos specifikus cselekedeteket, abból a szemszögből, ami különböző attól, aki végrehajtja. Ugyanez igaz az egységes cselekedetekre is, melyeket az őket kísérő regiszterek határoznak meg, és nem azok, akik mások, mint akik ezeket a cselekedetek végrehajtják. Ahogy az egységes cselekedet etikájával is történik, a szeretet ugyancsak lehetővé tesz egyfajta tökélesítést a hozzá kapcsolódó tapasztalatokon és reflexiókon keresztül. A szeretet ugyancsak szélesebb is annál, hogy csak egy ember legyen a célszemély. Még ha nem is sikerül teljes mértékben, a szellemi irány, ami feltétele, mindenképp pozitív.

Az együttérzésre vonatkozólag: „a mások helyében való elhelyezkedés” ugyancsak saját énünkön túli nyitásra utal, és másokkal való pozitív kommunikációra. Egy nagyon hasonló cselekedet, még ha nem is ugyanaz, amit a mindennapokban empátiaként ismerünk. Abban az értelemben, hogy a másikat belülről érezni, megtapasztalni, amit másik megtapasztal. Ez olyan mint megjeleníteni a saját tudatunkban azt a helyzetet, amelyben a másik megtalálható, amiben a másik megtalálható volt, amiben megtalálható lesz, amiben másik

---

¹ Beszélgetés jegyzetek, Szertartások és diszciplinák (1974).

² Az érvényes cselekedet - (Las Palmas de Gran Canaria, Spanyolország, 29/09/78

³ Az emberről - (Tortuguitas. Buenos Aires, Argentina, 01/05/83

megtalálható lenne. És még ha ez a megjelenítés vagy rezonancia függ is az értelmezéstől és éppen ezért szubjektív, ez nem teszi lehetetlenné, hogy a cselekedet kitörjön az elszigeteltségemből és az individualizmusomból. Mindeneste a másikhoz kapcsolódó szubjektív érzékelés tökéletesedhet, mint ahogy azok a cselekedetek is, amiket okoz. Ahogy a szeretet is, az együttérzés is „centrifugális” és nem „centripetális”.

Az emberről szóló beszédben ugyancsak találhatunk referenciákat erre „a másik helyébe történő elhelyezkedésre”. Silo azt mondja, hogy érezni az emberit másokban, érezni az életet a másokban.

“...Érezni a másik emberben azt, ami emberi benne, az olyan, mint érezni az életét..”

“...Én benned a szabadságot érzem és annak lehetőségét, hogy emberré tedd magad...”

Ez arról szól, hogy egyfajta pozitív értelmet adunk annak, hogy másokat a saját tudatunkban megjelenítünk. Természetesen ez a megjelenítése a másiknak egy pozitív viselkedésnek ad irányt. Silo azt mondja az egyik beszélgetésben⁴:

“A háttérben az együttérzés gondolata rejlik, és az a cselekedet, amely nem az egyénnel végződik, hanem a másikra irányul. Úgy tűnt nekem, itt nem az számít igazán, hogy az egyén milyen szenvedéseken megy keresztül, hanem inkább azon van a hangsúly, hogy a másik ember milyen szenvedéseket élhet át.”

“Nem csak a bölcsesség teszi lehetővé szenvedéseink legyőzését. Lehet helyes a gondolat és a szándék, de hiányozhat a helyes cselekedet. Nincs is helyes cselekedet, ha nem az együttérzés vezérli. Az együttérzés mint alapvető emberi hozzáállás - az, hogy az emberi cselekedet a másik felé irányuljon - az alapja minden társadalmi és egyéni fejlődésnek.”

“De a helyes út a közvetlenül keresztül vezet: az együttérzésen és azon keresztül, hogy segítünk a fájdalom legyőzésében.”

Így még ha különbözőek is, az együttérzés és a szeretet olyan cselekedetek, melyek kölcsönösen összefüggnek. Mondhatják, hogy bizonyos esetekben egyértelmű, hogy nem lehetséges a szeretet egy cselekedete, ha nem kíséri együttérzés. Kétségtől az együttérzés egy hajlamossággal jár együtt, ami vagy megjelenik cselekedetben vagy nem, hogy adjunk másoknak, hogy segítsünk másoknak. Silo azt mondja⁵:

“Ha úgy érezzük magunkat, mint ő, ha valami melegséget érzünk vele kapcsolatban, közel érezzük magunkhoz, akkor ez arra ösztökél minket, hogy megoldjuk a problémáit. Az együttérzés szükségszerűen oda vezet minket, hogy meg akarjuk oldani a másik ember problémáját, pont úgy, mintha a saját problémám lenne.”

Silo azt mondja nekünk arról, hogy kinek szól ez a szeretet és az együttérzés aktusai⁶:

“Mik azok a szükséges feltételek, hogy átadjuk ezt az üzenetet?”

Szeretni az emberi lényt. Azok közülünk, akik nem érznek szeretet vagy legalábbis nem kedvelik az emberi lényt, azoknak nem kell találkozniuk a munkáinkkal. Nagyon szerethetem őt magát, a problémáit, paradox módon ugyanúgy, ahogy szeretem a saját problémáimat. Néha nagyon aggódom, mivel ha ezt eszi, akkor jobb lenne, ha valami mást enne, ha ezt a

---

⁴ Silo, 1981, Sri Lanka, Véleménycsere egy buddhista közösség előtt

⁵ Silo beszélgetése az Üzenet hírnökeivel, Bomarzo, Olaszország, 2005. szeptember 3.

⁶ Szeminárium Spanyolországban, Madrid, 1980. november 3.

levegőt szívja vagy valami másikat, ha itt marad a városban vagy elmegy vidékre, vagy ha ezt a tárgyat szerzi meg, vagy egy másikat. Nem igaz? Néha nagyon aggódom, centripetális módon. De világos, hogy nem ez az értelme a mi üzenetünknek.”

“Nem tűnik jó feltételnek a többiek részére az aggodalmaim a levegő vagy az emésztés iránt. Mi van? Ezek szükséges dolgok az élethez. Egy olyan feltételről beszélünk, amely nagy fontosságot tesz a másikba. Fontos egyfajta alapvető feltétel, hogy kedveljük a másikat. Ezek nem egoistáknak való tevékenységek. Ezek nem azoknak az embereknek szóló tevékenységek, akik úgy értelmezik a világot, mint ami az ő szolgálatukban áll. Ezek nem olyan tevékenységek, amelyek összhangban vannak a ma létező sémákkal, és amelyek működnek bennünk mióta az eszünket tudjuk.”

Ezek a kiinduló feltételek nem maradhatnak bennünk elszigetelten, mint egyéni kérdések, hanem a következményei meg kell, hogy jelenjenek abban, amit csinálunk vele.

“Mindezért, ha küldetésed a Föld emberivé tétele, erősítsd meg nemes, dolgos kezeidet.”⁷

Az emberi lény az új évezred küszöbén. A Buddhista humanizmus és az új humanizmus.

Salvatore Puledda

“...Be fogom mutatni azokat a javaslatokat, amiket az új humanizmus tesz a világválság megoldására és mindig ehhez a témához kapcsolódva, **be fogok mutatni néhány aspektust, ami a mi tanításunkat hasonlítja a Buddhizmushoz. Itt gondolok az együttérzés ideájára. A minden lény szenvedésével való együttérzésre és arra az erkölcsünkre, amit abban a mondatban foglaltunk össze, hogy „Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.”...**”

“...Az erőszak meghaladása, a vágy gyökerének a megszüntetését jelenti. Mint tudjuk, ez egy hosszú és nehéz út. Ami azzal kezdődik, hogy megtisztítjuk és felemeljük a vágyainkat, **úgy kezdődik, hogy elutasítjuk az erőszak minden formáját, arra törekszünk, hogy másokkal törődjünk, hogy segítsünk másoknak, hogy meghaladják) a fájdalmat és a szenvedést, ez az, amit a Buddhizmus, minden emberi lény szenvedésével való együttérzésnek hív...**”

“...Ezen az úton egy ősi erkölcsi alapelv vezet minket ugyanúgy, ahogy az emberi civilizációt is. Bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd hogy veled bánjanak. A tevékenységeinket ezen elv alapján hajtjuk végre, néha hibákkal, néha előrehaladunk, de tudatában annak, hogy másoknak szenteljük magunkat, és tovább lépve az egoizmusunkon, képesek vagyunk meggyógyítani a szenvedésünket...”

Informális hozzájárulások

Karen Rohnnal való beszélgetés, New York 2003

“...Az Üzenet érzése az adás...”

“...Az Elismerés ceremóniája az, ami vezet minket, **az együttérzés hozza mozgásba az új emberi folyamatot...**”

---

⁷ Tedd a Földet emberivé, A belső táj, A belső táj kivetítése

Az Üzenet bemutatása 2008

Eduardo Gozalo

*“...A szív megnyitása az, ami segít a tapasztalatban, ami segít az emberi lény növekedésében. Ez segít, hogy **kifejezze a jószágot, a szeretetet és az együttérzést...**”*

Konferencia beszélgetés az Üzenetről

Marcos Papillon, 2009. augusztus 26.

*“...Igazából a létezésünk iránt való érdeklődés mindig is a tanulmányozás és az aggodalom tárgya volt a történelemben. Keresve a filozófiában, a misztikában, a hétköznapi emberben, a tudományban és különböző módon allegorizálva a népek művészetében, **ez az értelem, ami egységet ad az életünknek, amit szeretetként és a mások felé érzett együttérzéseként tapasztalunk, amit megtapasztalhatunk sajátmagunkban és a másokban levő szenvedés legyőzésében. Ez az értelem, amely mindig hozzá van kötve egy nyitott jövő megéléséhez. Ez esszenciális vagy lényegi, túl van az átmeneti jellegű érzékeken, ez az alapkő, hogy szolidáris és erőszakmentes kapcsolatokat és társadalmat építsünk. Ez az alapanyaga egy mentális irány megalkotásának mind egyéni, mind társadalmi szinten, ami képessé tesz egy életstílussá lenni. Egy olyan életstílussá, amelynek lényegi etikája, központi értéke az, hogy bánj úgy másokkal, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak. Ez az Aranyszabály ugyanolyan ősi, mint univerzális és még mindig érvényes...**”*

A Buddhizmus Kambodzsában

Részletek Marcos Pampillon monográfiájából

A szútrák kántálása az elmét a megvilágosodás felé irányítja, és eltávolítja a zavarodottságtól és a szenvedéstől, ami mindig kíséri az elmét.

1. Az igazság erejével. A szútrák a megvilágosodott elme kifejeződései, Buddha előadásában. A szútrák recitálása az elmét a világos igazság felé fordítja.
2. A Szeretet erejével. A szútrák az együttérző Buddha tanításai, és az elmét az együttérzés és a szeretet felé fordítják.
3. Az erény erejével. A szútrák egy nemes lény kifejeződései, és az elmét az erény felé fordítják, amit jó érzés és boldogság kísér.
4. A hang erejével. A hang ereje különböző rezgési szinteket rögzít, amelyeknek jelentős gyógyító hatásuk van mind fizikális, mind mentális szinten.

A mélybe való belépés Buddhánál

Részletek Hugo Novotny monográfiájából

A legenda szerint, miután elérte a teljes megvilágosodást, a Gautama Buddha elméjét megleste Mara, aki megpróbálta őt az eksztázis állapotában tartani, és kétséget ébreszteni benne, azzal kapcsolatban, hogy lehetséges-e, hogy mások megértsék a tanítását, de **Buddha újra felülkerekedett a hatásán, és egy minden lény iránti mély együttérzéstől hajtva, sikeresen mesterré vált, és elkezdte terjeszteni a tanítást.**

Szintézis... Ugyanígy magával a Mélyel, a Nirvánával való kapcsolatban világosak a hivatkozások a vele együtt járó inspirált tudat struktúrájára, különösen az Elismerés tapasztalatában. Ennek a kapcsolatnak a későbbi kivetítése, amit a minden lény iránti együttérzés, és másoknak a Mély irányába való fordítása hajt, ez az, ami történelmileg Buddha tanítását egy univerzális vallássá alakította.

Az Új humanizmus szótára, kapcsolódó kifejezések

Jótekonyság

Egyes filozófiai és vallási irányzatok számára ez a szinonimája az együttérzésnek. Olyan erkölcsi minőség, mely a szeretet aktív gyakorlást jelenti minden szenvedő lény irányába, elsősorban az ember irányába. Az jellemzi, hogy a mások fájdalmát a saját fájdalomként érezzük, és az a szándék, hogy segítséget és együttműködést nyújtsunk. Ez minden univerzális vallás esetén az alapvető etikája része. A humanitárius magatartás különböző cselekedeteit is a jótekonyság ezen érzése hajtja.

Humanitárius magatartás

Az a gyakorlat, amely egyének vagy embercsoportok meghatározott problémáit igyekszik megoldani. A **h.m.** nem törekszik a hatalmi struktúrák megváltoztatására, de nagyon gyakran értékes életformák kialakításához vezet az ember közvetlen szükségleteinek érdekében kötött kompromisszumok szempontjából. Minden szolidaritási akció többé-kevésbé a **h.m.** válfaja (lásd *Altruizmus, Filantrópia*)

Altruizmus

A francia altruisme szóból ered, a mások jólléte iránti figyelem és előzékenység, még a saját jóllét kárára is, tisztán emberi motivációból. Mások jóllétének a szolgálatáról szól, arról, hogy a személyes érdekeket feláldozzuk a mások jóllétének az oltárán. A kifejezést A. Comte vezette be a tudományos és filozófiai nyelvbe, a Pozitívizmus erkölcsi elméletének felállításakor. Az **a.** jelenségén Comte nemcsak a hétköznapi önzés ellentétét értette, hanem azét az önzését is, amit a liberalizmus a fejlődés előbbrevívójének tart.

Az altruizmus, akárcsak a szolidaritás és a kölcsönösség, a humanista etika jellemzői, mivel ezek a cselekedetek hozzájárulnak az emberi faj fejlődéséhez a személyközi és társadalmi konfliktusok eredményes és igazságos megoldásához.

Filantrópia

A szó emberszeretetet jelent. A gyakorlatban már a XVII. században megalakultak különféle emberbaráti, jótekonysági szervezetek. A jótekonysági társaságok kezdetben megpróbálták szembeszállni a legkirívóbb nyomorral, később haladó, sokszor nemzetközi jellegű szolidaritási szervezetekké fejlődtek. Napjainkban sok humanitárius szervezet a filantrópiát tartja a tagjait összetartó elsődleges cselekvési irányelvnek.

Szeretet

(lat. Amorem-ből) Ez egy olyan érzés, mely egy valós vagy képzeletbeli jó keresésének az irányába hajt és kívánja annak birtoklását. A szeretet szónak különböző értelmei vannak, de egyfajta hajlamosságot képvisel valami vagy valaki irányába. A szeretet egy változatának tekintjük azt a gondosságot, amivel valaki pl. egy művön dolgozik, másrésztől így nevezzük a nemi vágyat és a kapcsolatot a szeretett személlyel.

...A humanisták a szeretet egy alapvető pszichológiai erőnek tartják, ami biztosítja a kölcsönös segítséget és szolidaritást az emberek között, meghaladva a társadalmi csoportok és az államok által létrehozott határokat.

Szolidaritás

(latin solido- erős, biztos, tartós szóból szárm.) A megértése az érzések érdeklődések, ideálok vagy közös célok és kapcsolódó tevékenységek együttesének. Manapság egyre inkább úgy jelenik meg, mint egy kötelező erkölcs, hogy segítsük és támogassuk a természeti és társadalmi katasztrófák áldozatait ill. mindenféle igazságtalanság és erőszak áldozatait. Az értelmezése a szolidaritásnak, a kortárs humanizmusban az az, hogy ne válasszuk szét az egyik embert a másiktól, hanem próbáljuk meg egyesíteni minden emberi lányt, motiválva őket szolidáris tevékenységek végrehajtására.

Aranyszabály

Világszerte elterjedt erkölcsi alapelv, amely humanista magatartásra (lásd ott) int. Példák: Rabino Hillel: „Amit nem kívánsz magadnak, ne okozd embertársadnak sem”. Platón: „Bárcsak megtehetném azt másoknak, amit szeretném, ha mások megtennének nekem.” Konfuciusz: „Ne tégy olyat mással, amit nem szeretnél mástól elszervedni”. Dzsainista alapelv: „Az embernek igyekeznie kell úgy bánni más élőlényekkel, ahogy maga is szeretné, hogy vele bánjanak”. Ugyanez a keresztényeknél: „Mindazt, amit az emberektől elvársz, te is tedd meg nekik”. A szikheknél: „Bánj úgy a többiekkel, ahogy te is szeretnéd, hogy veled bánjanak”. Az **a.** létezését már Hérodotosz is leírja több ókori népnél.

A szöveggyűjtemény utolsó aktualizálása 2011. június 25-én történt.

Andrés K.

andreskoryzma@gmail.com